

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.348/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Sági János kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.070/2025/12. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 34.000 (harmincnégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. szeptember 1. és 2024. szeptember 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységli Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának állományában vizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A beosztásához nem tartozóan rendszeresen – a szolgálatteljesítési idejének 80%-ában – végzett nyomozati feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 iktatószámú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra számítottan bruttó 1.352.750 forint, a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját és összecszerűségét is – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelt – 1.352.750 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 4., 25. pontjaira, a 2023. január 31. napjáig, majd azt követően hatályos 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szervezetnél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. § (2) bekezdésére, valamint a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer) rendelkezéseire alapította. Rögzítette, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti a vizsgálói és nyomozói beosztást. A két beosztás nem azonos, közöttük az elhatárolást a Be., valamint a Nyer. hivatkozott rendelkezései alapján a gyanúsítás közlése jelenti. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató egyoldalúan rögzítheti, azonban ezek meghatározása nem lehet önkényes, csak a rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azon feladatokat, amelyeket a hivatásos állományú tagnak el kell látnia, a munkakör kiterjesztő értelmezésére – a Kúria gyakorlata alapján – nincs lehetőség. A felperes a

kinevezése szerint vizsgáló beosztású volt, ezzel szemben az alperes rendszeresen, a szolgálati idejének jelentős részében a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkörök ellátásával bízta meg. Megállapította, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 102. § (1) bekezdés b) pontja nincs összefüggésben a Hszt. 71. §-ában meghatározott megbízás rendelkezéseivel, az ott megjelölt „ellentételezés” a megbízási díjnak nem feleltethető meg. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a megbízási díjra való jogosultságot nem szűkítette akként, hogy kizárólag a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása esetén jár többletdíjazás. Ellenkező esetben e rendelkezés a megbízási díjra való jogosultság indokolatlan szűkítését, kiüresítését eredményezné. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult a megbízási díjra, melynek a keresetben igényelt 100%-os mértékét a törvényi középértékhez képest, a feladatellátás mennyiségére (2021-ben 15 darab, 2022-ben 50 darab, 2023-ban 54 darab, 2024-ben 38 darab bűnügyi iratban végzett nyomozati munka), rendszerességére, időigényességére és az okozott többletteleherre figyelemmel nem tartotta eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontját, a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait, a 31/2015. BM rendelet 35. § (4), (6) bekezdéseit jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból téves jogkövetkeztetést vont le; figyelmen kívül hagyta a Be. 348. §-át, amiből nem tűnik ki, hogy a gyanúsítás mint eljárási cselekmény pontosan mely eljárási szakaszhoz tartozik. A Be. nem választja el hermetikusan egymástól a felderítési és a vizsgálati szakaszt. A Nyer. 150. § (1) bekezdés nem a vizsgálói és nyomozói beosztás elhatárolását végzi el, hanem azt tartalmazza, hogy a vizsgálat során mi a nyomozóhatóság feladata. Az elsőfokú bíróság nem helyezett kellő hangsúlyt arra, hogy a felperesnek a keresetlevél mellékletében feltüntetett ügyek egyikében sem kellett felderítést végezni; a feljelentett személy minden esetben ismert volt. Azokban az ügyekben, ahol magas volt az elvégzett eljárási cselekmények száma, az eljárás tartás elmulasztása bűncselekmény miatt indult. A felperesnek ezen ügyekben nagyrészt adatszerző tevékenységet kellett kifejtenie, igazságügyi szakértő kirendelést, tanúkihallgatást és megkereséseket foganatosítani. Az elsőfokú bíróság az érdemi döntésének meghozatala során nem tulajdonított jelentőséget a rendőrkapitányság ügyrendjének sem, amelynek 78. pontja az ismert tettes ellen indult vagy folyamatban lévő büntetőeljárásokban elvégzendő nyomozóhatósági feladatokat a Vizsgálati Osztály hatáskörébe utalja. Ugyanezen pont e) alpontja a bűncselekmények elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személyek ellen indított büntetőeljárások jog- és szakszerű lefolytatásáért a vizsgálatot teszi felelőssé. Kiemelte továbbá, hogy a felperes munkaköri leírásában a „nyílt nyomozati munka végzése” meghatározásra került. Hivatkozott a Hszt. módosításával érintett időszak tekintetében arra is, hogy amennyiben a felperes szolgálati idejébe az általa hivatkozott feladatok ellátása belefért, az jelenetős többletmunkát miként eredményez. A Be. rendelkezéseiből nem következik, hogy egy iratborító elkészítése érdemi munkának tekinthető. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj mértéke eltúlzott; a felperes felelősége a többletfeladat-ellátással nem növekedett.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes a tényállást nem, csak annak jogi értékelését vitatta. Hivatkozott arra, hogy hasonló tényállású ügyben a Kúria a Kf.III.45.152/2021/4. számú döntésében a keresetet megalapozottnak találta. A nyomozói és vizsgálói beosztások különbözőségét alátámasztja, hogy azok feladatkörét a jogszabályok elhatárolják, az alperesnél is más szervezeti egységhez tartoznak, a kapitányság ügyrendje is más feladatokat ír elő részükre. A 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete két külön beosztásként nevesíti a vizsgálót és a nyomozót, mely két beosztás feladatai között a határvonalat a gyanúsítás közzlése jelenti. A Hszt. 2023. február 1. napjával hatályos módosítása nem áll összefüggésben a megbízással, mivel a hivatkozott rendelkezés nem a megbízás szabályainál került rögzítésre. A per tárgya megbízási díj, nem a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja szerinti „ellentételezés”, az a megbízási díjjal nem azonos, annak nem feleltethető meg. Az összecszerűség kapcsán kifejtette, hogy az csak abban az esetben vitatható, ha a bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, nem megállapítható, hogy milyen tényeket, körülményeket vett figyelembe a mérlegelése során, a mérlegelése helytelen tényadatokon alapul, ellentmondásos vagy okszerűtlen. Ilyen ténybeli hiányosságot, tévedést az alperes a fellebbezésében nem jelölt meg, mely alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy rendszeresen és jelentős mértékben végzett a beosztásához nem tartozó vizsgálati feladatokat. A megbízási díj törvényi kereteit a törvénytörvény nem lépte át, helytállóan annak középértékéből indult ki, ehhez képest vizsgálta a csökkentő és növelő tényezőket, melyeket az elsőfokú ítélet tartalmaz.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem megalapozott.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében – a többletmunkavégzés mértékére vonatkozó bírói következtetés kivételével – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] Az alperes a nyomozói feladatok ellátására, annak mértékére vonatkozóan becsatolt felperesi kimutatás adattartalmát nem vitatta, azt elfogadta, fellebbezésében azzal

érvelt, hogy ezen feladatok a felperesi beosztás részét képezték, a megjelölt többletfeladatok a vizsgálói beosztás feladataitól nem elhatárolhatók. Az összecszerűség kapcsán pedig a többletmunka mértékét vitatta, mely – álláspontja szerint – a szolgálatteljesítési idejének csekély részét tette ki, így annak mérséklése indokolt.

[10] A másodfokú bíróság előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján állapította meg, ezáltal a fellebbezésben felhívott 71. § (1) bekezdés a)-b) pontjainak sérelme nem volt megállapítható.

[11] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak; ezen jogosultsága azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását. Megalapozottan foglalt állást arról is, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[12] A Kúria joggyakorlatát hivatkozva szintén helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni; ez a felperes esetében a vizsgáló beosztás volt. Jogkérdés annak megítélése, hogy mely feladatok tartoznak a nyomozói, valamint a vizsgálói beosztás körébe, amelyek tekintetében az elsőfokú bíróság jogszerűen foglalt állást. A 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete egymástól külön beosztásként rendszeresítette a nyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, tehát a nyomozóhatóság feladatainak ellátására nem egyetlen, hanem több beosztást hozott létre. Ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítést, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közzlése (Nyer. 144. § (1) bekezdése) törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni (Nyer. 147. § (3) bekezdés), ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás (Nyer. 146. § (3) bekezdés).

[13] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg, azonban a feladataik egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában rögzített vizsgálati cselekmények a vizsgálói beosztás, míg a nyomozati cselekmények lefolytatása a nyomozói

beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a nyomozóhatósági feladatokat ellátó alperesnél a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete elkülöníti a nyomozó és a vizsgáló beosztást, és helyesen állapította meg, hogy a felperes rendszeresen nyomozati többletfeladatokat látott el. A másodfokú bíróság nem osztja az alperes azon álláspontját, miszerint a nyomozó és a vizsgáló beosztásokhoz ugyanazon, a nyomozóhatóság által elvégzendő büntetőeljárási feladatok tartoznak, legfeljebb hangsúlyeltolódás állapítható meg, mert ezen értelmezés a külön beosztásokkal kapcsolatos jogszabályi rendelkezéseket kiüresítené. Az alperes álláspontjával szemben a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat nem a szolgálatteljesítési időn felül, túlszolgálatlall ellátott feladatot, hanem az adott beosztáshoz nem tartozó feladatot jelenti, amely nyomozati feladatokat a felperes kétségkívül a vizsgálói feladatai mellett, azokat jelentős részben meghaladva látta el napi szinten. Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek azonban az a joga, hogy a felperest a bűnügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat. Mindezek szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértése nem állapítható meg. Ugyan a perbeli esetben a felperes vizsgálóként teljesített nyomozati feladatokat, míg a precedensképes határozatban szereplő nyomozó beosztású felperes vizsgálói többletfeladatokat látott el, de az ügyazonosság – a beosztások/többletfeladatok inverzitását tekintve, valamint az indokolások egyezőségére figyelemmel – így is megállapítható.

[14] A kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újrashabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ezért csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányban – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-ai] ellátott többletfeladataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt.

140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésében meghatározott két többletfeltétel teljesítésével, azaz nem eseti jellegű és jelentős többletmunka elvégzése esetén állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indokolásában maga is rámutatott a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani.

[15] Mindezen jogszabályi előírásokat szem előtt tartva az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes az érintett hónapokban a Hszt. 71. § (3) bekezdésében írt nem eseti jellegű, jelentős többletmunkát végzett. Az alperes által nem megdöntött tényállás szerint a felperes által a szolgálatteljesítési idejének 80%-ában végzett nyomozati többletfeladatok kétségek nélkül rendszeresnek és jelentős többletmunkának minősülnek.

[16] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[17] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásában kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdés szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették; a szolgálati feladatok ellátása jelentős többletmunkát eredményezett; ugyanígy azt is, hogy a többletfeladatok ellátása a felperes saját beosztásába tartozó munkaköri feladatainak ellátásától vont el jelentős időt, amely körülmények együttesen jelentős mértékű többletfeladatként értékelendők. Az elsőfokú bíróság mérlegelési

tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek megfelel, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes a megállapított összeget a többletmunkával aránytalannak tartja, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[18] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összegszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 71. § (5), 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdéseit] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[19] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[1] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, és 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[20] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (108.220 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. december 16.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró